

44

18

55

52

26

La Galeria

59 LITERATURA
Entrevista a Antoni Munné-Jordà

60 MÓN EDITORIAL

61 CINEMA
La mímica muda, i en blanc i negre
Alex Gorina

62 TEATRE
Edicions, ubi sunt?
Francesc Foguet i Boreu

63 ART
Ombres del temps
Ricard Mas Peinado

64 ART
Espectacle o recerca?
Joan Abelló Juanpere

65 GASTRONOMIA
Maionesa
Jaume Fàbrega

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València)
Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido i Zaida Torregrosa (Barcelona). Tel.: 932 384 262.
Nous projectes: Zaida Torregrosa
Subscripcions: Maria Josep Cánovas
Administració: Pilar Martí i Quica Sena
Fotomecànica i impressió: Rotimpres Aiguaviva (Gironès).
Dipòsit legal: V-853-1984

Amb el suport:

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

“Hagamos lío”

Jorge Mario Bergoglio es va convertir en cap de l'Església catòlica després d'una crisi, ramificada i combinada, que va tenir uns efectes devastadors sobre la credibilitat de la institució. Benet XVI havia dimitit perquè no es trobava “amb forces” per fer-los front, mentre la premsa acumulava els càrrecs contra el Vaticà i els seus representants arreu del món: abusos a menors, tolerància i complicitat davant aquests delictes, secretisme, corrupció, descontrol financer, blanqueig de diners... La culminació de tota aquesta espiral va arribar durant els darrers mesos del papat de Benet XVI, quan es van fer públics a través de la premsa uns documents secrets que havien estat furtats de les mateixes dependències papals i les intrigues en la cúria es van multiplicar.

No és estrany, doncs, que els cardenals es decantaren per un candidat fort, diferent i taxatiu. El Vaticà necessitava un gir radical, un punt d'inflexió, per combatre tots els defectes que s'havien anat acumulant. Perquè, mentrestant, sobretot en l'anomenat Primer Món, les esglésies i, encara pitjor, els seminaris cada dia es buidaven més. Amb aquesta intenció es va començar a moure des de la seua designació Jorge Mario Bergoglio, que va sorprendre tothom ja en els primers moments, decidint, per exemple, una vestimenta austera per dirigir-se als fidels congregats a la plaça de Sant Pere. Els primers gestos i les primeres decisions van sorprendre més fins i tot que la seua tria, perquè Bergoglio es convertia en el primer Papa no europeu en la història de l'Església catòlica. Un Papa jesuïta que triava el nom de Francesc en clara referència a la pobresa i a la humilitat sinceres.

Els fets han anat donant la raó als qui esperaven un Papa “diferent”. Francesc ho ha estat i ho és. El nou Papa ha buscat, com va prometre, la renovació, les reformes i una Església més acostada als temps actuals. Ha qüestionat principis doctrinaris -no dogmàtics- que fins ara semblaven intocables en referència a la família, al matrimoni i als homosexuals. Fidel a la seua divisa com a bisbe, “Hagamos lío”, Francesc sembla voler-ho remoure tot i les seues decisions alteren no només la cúria, sinó també els sectors més reaccionaris, que han anat inquietant-se cada vegada més. Ningú sap què prepara un Papa que tothom considera “categòric” i “personalista”, però les alarmes han anat sonant i fins i tot al Vaticà es torna a respirar l'ambient de la intriga desbocada. Potser les reformes acabaran sent més declaració que concreció. Més fum que foc. Però, en tot cas, l'Església catòlica necessitava un cap com Jorge Mario Bergoglio. Una altra cosa és que la seua jerarquia el pugui pair.